

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2020

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ι΄ 25-37)
(15-11-2020)

Στή σημερινή Εύαγγελική περικοπή ό Κύριος ἔρμηνεύει τὴν ἔννοια τοῦ πλησίου, καλῶντας μας νὰ τοποθετηθοῦμε.

Κάποιος «νομικός», ἀνθρωπος δηλαδὴ ποὺ μελετοῦσε καὶ γνώριζε, θεωρητικά τουλάχιστον, τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ, πλησίασε τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ ἔθεσε ἔνα ἐρώτημα. Οἱ προθέσεις τοῦ νομικοῦ, ὅμως, δὲν ἦταν καλές, ἀφοῦ πλησίασε τὸν Χριστὸ ὅχι μὲ πιεῦμα μαθητείας, ἀλλά «ἐκπειράζων αὐτόν», ἐπιδιώκοντας νὰ τὸν παγιδεύσει, νὰ πάρει ἀπάντηση ἀντίθετη μὲ τὸν Νόμο καὶ ἀκολούθως νὰ τὸν κατηγορήσει. Ἐτσι τὸν ἐρώτησε καὶ τοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;». Ὁ Κύριος κατανοεῖ τὴν διάθεση καὶ τὴν πονηρία τοῦ νομικοῦ καὶ τὸν παραπέμπει στὸν Νόμο: «Ἐν τῷ ιόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις;».

Ο νομικὸς τοῦ ἀπαντᾶ μὲ ἀναφορὰ σὲ ἐντολὲς τοῦ Λευιτικοῦ καὶ τοῦ Δευτερονομίου: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Ἡ ἀπάντηση τοῦ νομικοῦ ἦταν ὁρθή, διότι τὸ νὰ ἀγαπήσει κανεὶς τὸν Θεὸ ἐξ ὅλης τῆς ὑπάρξεώς του καὶ τὸν πλησίον του σὲ τέτοιο βαθμό, ὅπως ἀγαπᾶ τὸν ἐαυτό του, εἴναι ὄντως τὸ πλέον σημαντικό. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ὅμως, ἀποβαίνει ὀλοκληρωμένη μόνο ὅταν εἴναι γνήσια, ὅταν δηλαδὴ δὲν περιορίζεται σὲ κάποιες μόνο κατηγορίες ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐκτείνεται θυσιαστικά, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, πρὸς κάθε ἀνθρωπο.

Ο νομικὸς ὅμως, καθότι Ἰουδαῖος, δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν εὐρεῖα ἀντίληψη γιὰ τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπη πρὸς ὅλους τους ἀνθρώπους· γιὰ τὸν Ἐβραίους πλησίον ἦταν μόνο οἱ ὄμοεθνεῖς καὶ οἱ ὄμόπιστοί τους καὶ κανένας ἄλλος. Εἰδικὰ γιὰ τὴν τάξη τῶν Φαρισαίων ὁ φτωχὸς καὶ ἀγράμματος λαὸς δὲν ἦταν οὔτε πλησίον, οὔτε ὅμως καὶ ἄξιος γιὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀγάπη. Ἐτσι περιόριζαν τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους μόνο σὲ αὐτοὺς τὸν ἀνθρώπους. Μὲ βάση αὐτὰ τὰ δεδομένα κατανοεῖται καὶ ἡ παγίδα τοῦ νομικοῦ, ὅπου μία ἐνδεχόμενη ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ ἀντίθετη μὲ τὰ δεδομένα τῶν Ἰουδαίων, θὰ παρεῖχε τὴν εὐκαιρία νὰ Τὸν κατηγορήσουν.

Γιὰ ἐμᾶς τὸν Χριστιανούς, ὁ κάθε ἀνθρωπος, ὄμοεθνής ἢ ἀλλοεθνής, φίλος ἢ ἐχθρός, εἴναι πλησίον καὶ ἀδελφός μας. Ἐφόσον μοιραζόμαστε τὴν ἴδια ἀνθρώπινη φύση καὶ ἔχουμε τὸν

Θεὸς ὡς Πατέρα καὶ δημιουργό, τότε εἴμαστε ἀδέλφια. Ἐπομένως ὁφείλουμε νὰ κοιτάζουμε τὸν κάθε ἄνθρωπο ἀγαπητικὰ καὶ σὲ περίπτωση ἀνάγκης καὶ θλίψεως νὰ τείνουμε χεῖρα βοηθείας, ἀνεξαρτήτως κόπου ἢ θυσιῶν ἢ δαπανῶν. Κινητήριος δύναμη τῶν πράξεών μας πρέπει νὰ εἶναι μόνο ἡ φιλανθρωπία καὶ στόχος μας ἡ ἀνακούφιση ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς ἀνάγκες, σωματικὲς ἢ ψυχικές, ὅσων ὑποφέρουν. Οἱ σωματικὰ ἀσθενεῖς, εἴτε ἔχουν κάποιον νὰ τοὺς φροντίσει εἴτε ὅχι, πάντα χρειάζονται τὴν ἐπίσκεψή μας καὶ τὸν ἱλαρὸ τὸν λόγο, τὴν παρηγοριά μας καὶ τὴν ἀνακούφιση ποὺ προσφέρει ἡ ἀπλῆ παρουσία μας κοντά τους. Ὄλοι αὐτοὶ περιμένουν ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ἀναγκαία βοήθεια. Ἀνεξάρτητα ἐὰν ἔχουμε μεγάλες οἰκονομικὲς δυνατότητες ἢ μικρές, τὸ θέμα εἶναι νὰ βοηθήσουμε ὅσο μποροῦμε, ἔστω καὶ λίγο. Ὁ ταλαιπωρημένος ἄνθρωπος δὲν θέλει πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ ἀνακουφισθεῖ, ἐνῷ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀναπαύεται μὲ τὴν πράξη μας καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἡ βοήθεια καὶ ἡ παρηγοριὰ στὸν πάσχοντα θεωρεῖται ἀπὸ τὸν Χριστὸ ὅτι γίνονται στὸν Ἱδιο.

Τὴν ἴδια ἢ καὶ μεγαλύτερη ἀνάγκη ἔχουν καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀντιμετωπίζουν κάθε εἴδους προβλήματα. Ποικίλη ψυχικὴ ὁδύνη, οἰκογενειακὰ δράματα, ἐχθρότητα, πάσης φύσεως δυσκολίες, ἀκόμη καὶ θάνατο οἰκείου τους προσώπου. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ταλαιπωροῦνται ἀπὸ αὐτὲς τὶς καταστάσεις ἔχουν τὴν ἀνάγκη τῆς δικῆς μας παρηγοριᾶς, ἐνίσχυσης, συμπαράστασης καὶ συμπόνιας, ὥστε νὰ ἀπαλυνθεῖ ὁ πόνος τους, νὰ μὴν περιπέσουν σὲ κατάθλιψη καὶ νὰ μὴν φτάσουν στὴν ἀπελπισία, ποὺ εἶναι ἔργο καὶ στόχος τοῦ πονηροῦ.

[dkpdf-button]